

Viết Cho Ba

Ba ơi!

Mỗi độ xuân về, hay những dịp có lễ báo hiếu Phụ Mẫu, con lại thấy lòng dâng lên bao nỗi niềm xúc động. Và vẫn thấy rằng những gì con viết ra chỉ ví bằng vệt sáng của con đom đóm trước hào quang của vàng thái dương.

Bây giờ má đã đi xa!

Đề Ba một bóng thân già quạnh hiu

Chiều chiều Ba nhớ chiều chiều

Nhớ về kỷ niệm bao điều luyến lưu...

Phải! Bây giờ Má đã đi xa lắm rồi. Nên Ba đành một bóng lẻ loi. Có lẽ một phần vì buồn, một phần bệnh cũ tái phát, đã khiến sức khỏe và nhịp tim của Ba không được ổn định trong mấy tháng nay. Chúng con lo lắm.

Nhân mùa xuân lại về, con gửi đến Ba chút lòng của con mong Ba có niềm vui trong cuộc sống, cùng lời nguyện cầu cho sức khỏe của Ba khả quan hơn, để chúng con tiếp tục hưởng hạnh phúc vì còn có Ba trên đời.

Ba ơi!

Năm tháng cứ lặng lẽ đi qua trong đời, con người sinh ra lớn lên cho dù có thiên tài, thiên năng, vạn năng, rồi cũng bị cuốn hút vào quỹ đạo của thời gian. Đến một ngày nào đó khi "*chân môi, gối chùn*", ngẫm lại cuộc đời mình đã đi qua, soi gương thấy tóc đã điểm sương. Thì ra, dòng sông thời gian đã cuốn trôi, xói mòn tuổi trẻ, sức khỏe... không từ một ai. Mà ở tuổi của Ba vào thời thất thập, thì càng dễ bị con sóng thời gian cuốn nhanh và dễ bị nhận chìm hơn.

Ba còn nhớ không, mới ngày nào mọi người gặp đều khen là Ba còn "phông", nhưng cách nay mấy năm Ba phải vào nhà thương điều trị vì bệnh tim, sau đó sức khỏe của Ba không còn được như xưa. Vì vậy, Ba phải cố gắng sinh hoạt, năng động để tránh con bệnh tái phát.

Có phải vì Ba YẾU quá nhiều nên trái tim mệt mỏi không Ba? Con chỉ nghĩ cho vui vậy thôi. Chớ nếu con hỏi chắc Ba sẽ cười xòa máng: "*Con nhỏ này!*" Nhưng Ba này, chúng con chỉ còn "*chút*" Ba Má, nên Ba ráng giữ gìn sức khỏe.

Con biết Ba hay giấu chúng con vì không muốn các con lo lắng. Mỗi khi Ba bị bệnh, hễ con hay các em có hỏi thì Ba lúc nào cũng nói:

- Ba có sao đâu!

Tính Ba là vậy, không muốn con cái phải nhọc lòng vì mình. Nhưng Ba biết không, Ba phải cho các con biết để chăm lo cho Ba, vì Ba cần có sức khỏe, còn lo cho Má, để hai "*ông bà*" hủ hỉ với nhau sớm tối. Vì hoàn cảnh xã hội con cái đứa nào cũng ở xa cha mẹ. Riêng con, phải chờ đến cuối tuần về thăm, chớ thông thường chỉ gọi điện thoại thì làm sao bằng thăm viếng đâu Ba!

Con còn nhớ hôm Má bệnh, con đưa hai đứa cháu lên thăm Má, nhưng Ba cũng cản vì ngại đường xa xa xôi đêm hôm chỉ có ba mẹ con. Ba nghĩ cũng đúng vì thân con đơn chiếc, nhưng nếu con thờ ơ mà lỡ Ba Má có mệnh hệ nào thì sẽ phải ân hận suốt đời.

Chúng con có phước lắm vì Ba Má còn đủ đây, thì hãy để con và các em chăm sóc, để làm gương cho thế hệ sau biết lòng hiếu đạo và hiếu câu dưỡng dục sinh thành.

Ngày xưa Ba hay nói là thương hai cô con gái hơn những cậu con trai, vì Ba hiểu, khi con gái lập gia đình thì đời sống thật nhiều thay đổi, nào phải lo toan, cực khổ nhiều hơn và còn tùy vào người chồng tốt hay xấu. Còn riêng con trai, khi có vợ không thay đổi bao nhiêu.

Ba thường nói với con là: "*Con gái nhờ phước cha.*" nên Ba ăn ở hiền lành để phước lại cho hai đứa con gái sau này. Bây giờ con không là đứa con gái bé bỏng lúc nào cũng nhờ sự bảo bọc của Ba Má nữa.

Những kỷ niệm thời xa xưa đã in sâu vào lòng con, nên con rất sung sướng khi được viết về Ba, đó là niềm hạnh phúc to lớn đối với con.

Mẫu chuyện sau đây như khúc phim thời thơ ấu chỉ chực hiện về mỗi khi ngoài trời có mưa to gió lớn.

Bẩm sinh con rất sợ tiếng sét từ thình không, làm cho con như mất hết sinh lực...

Một hôm trên đường về sau buổi tan học chiều, trời mưa gió, sấm sét to ồ ồ, vì quá sợ nên con đã ngã quỵ bên đường, dùng nón lá che thân và rồi sau đó con không tài nào đứng nổi. Mình mảy ướt đẫm, mặt mày nhợt nhạt vì sợ, vì lạnh. Chợt con nghe:

- Lan hả con?

Nhận được tiếng của Ba, nhưng con không trả lời được vì quá kinh hoàng.

Con khóc và ôm chầm lấy Ba, hơi ấm của Ba truyền cho con sinh lực. Con cảm thấy thật an toàn trong vòng tay che chở của Ba.

Cho đến bây giờ, giọng nói đó vẫn còn văng vẳng bên tai con khi ngoài trời có mưa gió sấm sét.

Ba ơi! Mỗi khi nhớ lại chuyện này, làm sao con quên được tình thương mà Ba đã cho con!

Con còn nhớ, biến cố Tết Mậu Thân năm 1968, nhà mình bị kẹt giữa hai lần đạn. Ba lo lắng cho các con nên Ba quyết định đưa các con sang nhà ngoại tạm trú vì ở đó tương đối an toàn hơn. Trên đường đi, đạn nổ tứ bề. Vừa đi vừa chạy, vừa tìm chỗ ẩn núp mỗi khi có tiếng đạn pháo khi gần khi xa. Lúc đến gần nhà ngoại, chợt có tiếng pháo nổ thật gần... nên Ba đã nằm chồm lên các con để che chở cho chúng con. Ba đã vì các con mà hy sinh mạng sống của mình làm bia đỡ các con được an toàn. Lúc ấy con không hiểu sự hy sinh của Ba vì con còn quá nhỏ, con còn hỏi Ba:

- Nếu đạn rớt xuống sẽ trúng Ba trước hả Ba?

Ba không trả lời mà chỉ gật đầu.

Sau này khi lớn khôn con mới hiểu được sự hy sinh của Ba cho gia đình, cho các con, nhất là sau biến cố vừa qua mới rõ

sự hy sinh của Ba vượt quá những điều con nghĩ trong đầu óc non nớt của con.

Công cha như núi Thái Sơn!

Sự hy sinh của Ba như trời biển đó Ba!

Cuộc sống của gia đình mình, cũng như cuộc sống của dân tộc Việt vào thời buổi này đã bị gắn liền với chiến tranh.

Khúc quanh lịch sử ngày 30 tháng 4 đã làm bao nhiêu người con yêu dân Việt phải bỏ xứ ra đi. Kế trước người sau. Riêng gia đình mình vì hoàn cảnh phải kẹt lại quê nhà một thời gian và Ba Má đã đổ hết số tiền dành dụm bấy lâu để cho các em con vượt biên tìm tự do. Các em đi rồi, nhà mình chỉ còn con và đứa em trai ở lại với Ba Má.

Nỗi buồn thương nhớ các con nơi xứ lạ quê người. Nỗi lo không biết tương lai các con sẽ ra sao. Nỗi khắc khoải mong tin con từ bên kia nửa vòng địa cầu, đã làm Ba héo hắt.

Ngày ngày, với ánh mắt mông lung nhìn xa xăm khi màn đêm chầm chậm xuống, những tiếng thở dài trong đêm, chung trà ban sáng dang dở trên bàn. Nụ cười trở nên món quà hiếm muộn trên môi. Tất cả những điều đó nói lên nỗi nhớ thương dâng đầy dù Ba không thốt ra một lời.

Từ đó, tất cả tình thương của Ba đều dành cho hai đứa con còn ở lại. Ngày nào Ba cũng chờ cơm để cha con cùng ăn khi con đi làm về, có lẽ bóng dáng con làm Ba cảm thấy bớt tê lạnh cô đơn? Có lẽ sự hiện diện của con ít nhiều mang âm hưởng của những đứa em lạc loài?

Con biết vậy, nên dù bè bạn có rủ ăn uống sau giờ tan sở, con cũng chừa bụng để về cùng ăn cơm, chuyện vãn với Ba.

Có những lúc con hẹn bạn đi chơi, Ba biết con hẹn với ai, sẽ đi hướng nào, trời nắng hay sắp mưa gió, Ba đều lo cho con mọi thứ: từ việc đồ xăng, đem theo áo mưa, để chiếc xe gắn máy quay đầu đúng hướng... Ba lo từng ly từng tí, những điều đó đã nói lên nỗi lòng yêu thương mà Ba dành cho con.

Ba có nhớ không? Mỗi lần Tết đến, Ba và con chờ cúng Giao Thừa xong, Ba đốt nhang, gõ chuông khấn nguyện rồi cha con mình đi lễ chùa.

Dù Ba không nói ra, nhưng chắc Ba nhảm tính là đã bao nhiêu năm ba đứa em của con xa gia đình và con tin là Ba đã cầu xin

Trời Phật, tổ tiên phò hộ cho tất cả gia đình và ba đứa em được bình an nơi đất khách quê người.

Đến bây giờ dâu rể đủ đầy, các con của Ba đều lập gia đình.

Với tánh nhân hậu, tình thương của Ba dành cho con cái, dâu rể đều như nhau.

Viết đến đây còn nhớ bữa nọ gia đình mình có giỗ, mọi người quây quần sau khi cúng xong. Trong lúc cả nhà vui vẻ, cô em dâu của con rất tự nhiên nói:

- Có món ăn này thấy không ngon lắm, Ba thử ăn giùm con!

Ba mỉm cười và vui vẻ ăn giùm cô con dâu!

Đó, Ba của con là như vậy.

Chính tình yêu thương bao la đó đã làm cho chúng con kính yêu Ba nhiều hơn. Ba chính là nhịp cầu nối kết dâu rể, anh chị em chúng con và những người thân trong gia đình.

Bao nhiêu năm trôi qua

Bao nhiêu ngày Father's Day đã trôi vào dĩ vãng.

Tuổi thọ Ba càng cao, tuổi đời chúng con tăng dần theo năm tháng... Riêng con, không còn bé bỏng để Ba phải lo từng ly từng tí như xưa. Nay con đã là mẹ của hai đứa con, phải gánh vác mọi việc để lo cho hai đứa nhỏ nên người khôn lớn. Nhờ đó, con càng thấm thía phận làm cha mẹ.

Bây giờ cuộc sống của chúng con có đầy đủ, chắc cũng nhờ phần phước của Ba đã ăn hiền ở lành để đức cho các con. Con cảm ơn Ba thật nhiều và luôn cầu nguyện Trời Phật ban cho Ba được nhiều sức khỏe.

Đã bao năm rồi cứ mỗi lần đến ngày Father's Day hay ngày Xuân, là con muốn viết về Ba, để ghi lại những gì Ba đã hy sinh cho chúng con và lòng chung thủy mà Ba dành cho Má. Lúc nào Ba cũng hay lo cho người khác mà quên đi bản thân. Đối với bè bạn và bà con chòm xóm, Ba luôn giúp đỡ mỗi khi người ta cần, vì thế mà mọi người đều quý mến Ba.

Con đã để lỡ mất bao nhiêu cơ hội để viết về Ba... và năm nay con không muốn phí một khoảnh khắc nào nữa để viết về người cha kính mến, mong được san sẻ tâm tình này cùng các em con, trước khi những kỷ niệm bị nhạt nhòa.

Viết về Ba bao nhiêu cũng không đủ.

Bao nhiêu năm khi còn thơ ấu lúc ngày xưa còn bé.
Bao nhiêu năm khi con trưởng thành nhưng lúc nào cũng vẫn
trong vòng tay thương yêu bảo bọc của Ba.
Bao nhiêu năm khi con thành gia thất và còn bao nhiêu năm
nữa trong cuộc sống còn lại của đời người.
Kỷ niệm không bao giờ già, không bao giờ chết, chỉ có con
người quên đi kỷ niệm mà thôi.
Bao nhiêu tuổi thọ mà con ân hưởng là bao nhiêu năm chất
chứa kỷ niệm mà Ba, Má, người chồng quá cố của con, các
em, gia đình thân quyến, bè bạn đã để lại trong con.
Làm sao con quên được!
Ba có nhớ không!
Những lần con bị thai hành của đứa con đầu lòng.
Ăn uống không ngon, nôn ọe... thức đêm, thức hôm, mà hễ lúc
nào con thức thì y như có Ba bên cạnh an ủi, vỗ về.
Tình thương đó còn hơn trăm liều linh dược làm cho con bớt
đau, làm cho con an tâm, vì con luôn được che chở bảo bọc
trong tình thương của Ba.
Tình thương mà Ba dành cho các con, không có thước cân nào
có thể đo lường được, không có bút mực nào viết hết.
Mỗi khi con có chuyện buồn phiền, lo lắng, đau khổ thì Ba
như ông tiên xuất hiện hóa giải cho con.

Hai đứa cháu ngoại của Ba, ngày đã một khôn lớn.
Hai đứa mất cha từ thuở rất bé, bây giờ không có người để gọi
tiếng "Ba", nghĩ thật tội nghiệp! Nay con hiểu thêm thiên chức
làm cha mà trời ban cho, khi con phải cáng đáng việc dạy dỗ
con cái thay chồng, phải một mình trông nom nhà cửa trong
ngoài. Càng nghĩ con càng thương hai đứa con nhiều hơn. Nhờ
vậy con có thêm nghị lực để lo cho chúng.
Lúc còn sinh tiền, chồng con thường cười vui, nô đùa với mấy
đứa con, khi ôm chúng vào lòng, lúc công kênh chúng trên
sóng biển hay móm từng miếng cơm cho con... Những hình
ảnh này thần kỳ hơn cả bức tranh tuyệt tác, những âm thanh
này tươi mát hơn cả khúc nhạc tuyệt vời... Tất cả như vẫn còn
âm hưởng, dư hương của những ngày hạnh phúc và... tất cả
đều mang theo hình ảnh của Ba ngày xưa, đã từng lo, từng vui,
từng chăm sóc, từng hy sinh cho Má và cho chúng con.

Con thèm có được những hình ảnh đầm ấm này, vì một gia đình êm ấm, hạnh phúc lúc nào cũng cần có bóng dáng của người cha thân yêu.

“BA”, một âm từ gồm hai mẫu tự, thứ nhất và thứ hai của hai mươi bốn chữ cái Việt Nam. Đơn thuần! Giản dị! Nhưng ý nghĩa thật khôn cùng! "Ba", một chữ thật thân thương, dù con có vận dụng hết khả năng cũng không thể diễn tả được hết sự diệu kỳ. Chỉ một tiếng "Ba" thôi cũng đủ hóa giải được những trăn trở cuộc đời.

Cuộc sống của Ba cũng giản dị như vậy, nhưng sự hy sinh và lòng nhân hậu của Ba thì trời biển cũng không bằng.

Con cảm ơn Ba đã cho con cuộc sống hôm nay.

Con thầm cảm ơn Trời Phật và mong Ba được che chở bình an để chúng con còn được gọi tiếng "Ba" thân thương; để được cầm tay Ba mỗi độ Father's Day, trong những năm tháng sau này; và nói câu "Dad, Happy Father's Day to you!"

Ba nhớ ráng giữ gìn sức khỏe nghe Ba!

Ba là khoảng trời xanh

Mẹ là biển Thái Bình

Con là dòng sông nhỏ

Trời cao vợi mộng mênh!

Dang tay ôm lấy biển tình

Cùng dòng sông nhỏ xinh xinh vào lòng...

Viết đến đây, tôi vẫn chưa thấy mình diễn tả hết nỗi lòng của người con khi thấy dáng Ba đồ dài theo năm tháng. Tôi mong bài viết này là món quà nho nhỏ gửi đến Ba trong ngày đặc biệt như hôm nay. Nhân ngày này, tôi xin cầu chúc tất cả những người cha được nhiều hạnh phúc và đầm ấm trong vòng tay thương yêu của những người con, rộn ràng bên tai những lời chúc "Happy Father's Day!"

Songthy-Văn Bạch Lan

Tuổi Hạc Buồn Của Mẹ

Mẹ là chiếc nón thương yêu,
Nắng che mưa đội sớm chiều bên con.
Thân cò ngày tháng hao mòn,
Nón xưa toi tả héo hon thân già.

Mẹ buồn như ánh chiều tà,
Hắt hiu vạt nắng nhạt nhòa chờ đêm.
Mẹ là ánh sáng dịu êm,
Ru thầm bên gối cho đêm nhuộm hồng.

Mẹ là chiếc võng con nằm,
Ấu ơ kẽo kẹt bao năm qua rồi.
Tuổi thơ vụt cánh lên ngôi,
Còn đâu ngày tháng mộng thời xuân tươi.
Mẹ ơi sao nói nên lời,
Tình con dâng mãi tuổi đời cru mang.
Lòng con thương mẹ vô vàn,
Biển đông sóng cuộn đong tràn công ơn.

Nhìn mẹ xế bóng hoàng hôn
Bước chân mệt mỏi rêu buồn bủa vây
Mẹ ơi con hát đây này:
"À ơi! Mẹ sống vui vầy cùng con"

Trời giăng giăng tím mờ sương
Tuổi đời sao mẹ, sáng đường hoa đặng
Cầu trời mẹ được an nhàn
Tình con thương mẹ tỏa ngàn sao đêm...

Songthy

Mẹ!

Mẹ là ánh lửa mùa đông,
Gió mưa vẫn sưởi ấm nồng hồn con.
Rạng rỡ như ánh trăng tròn,
Dẫn cho năm tháng hao mòn tuổi xuân.
Vỗ về an ủi ân cần,
Lời Mẹ khuyên bảo nghĩa ân trọn tình.
Như là liều thuốc hồi sinh,
Cho con tìm lại bình minh cuộc đời.

Songthy

Lòng Con Mất Cả Bầu Trời Mùa Xuân

Bao năm khuất bóng mẹ hiền,
Lòng con chất ngất muộn phiền mẹ ơi!
Đón đau chẳng thốt lên lời,
Chỉ nghe thương nhớ rồi bời tim con.
Lạc loài như cánh chim non,
Lìa xa tổ ấm héo hon tháng ngày.
Tiếng cười mẹ vẫn đâu đây,
Vẫn dịu dàng vẫn chất đầy thương yêu.
Thu sang gọi nhớ nhung nhiều,
Quát quay kỷ niệm những chiều lá rơi.
Từ khi mất mẹ mẹ ơi!
Lòng con mất cả bầu trời mùa Xuân.

Songthy

Đêm Đầu Tiên Trong Nhà Dưỡng Lão

*Đêm đầu tiên má vào nhà dưỡng lão
Xót lòng đau, có còn cách nào đâu
Đời hồng trần đã mòn mỏi tiêu hao
Trí tuệ sáng, xác thân đau cùng kiệt.*

*Con thì thào theo tiếng lòng tha thiết
Má cố lên, rồi mọi chuyện qua thôi
Đom đóm cũng bồi hồi bên khung cửa
Như chờ gì, đêm buồn đợi ngày mai.*

*Chưa muốn khóc... đã mặn môi vì bởi
Má ru đời trong giấc ngủ chắt chiu
Con nằm đây lòng hiu hắt tiêu điều
Leo lét sáng bên ngọn đèn lu tỏ.*

*Con nhớ má nắm tay con thuở nhỏ
Ngày dất dìu đêm trăng trọc không yên
Khi ám đầu con hồn dỗi ưu phiền
Má bên cạnh tựa bà tiên hiền dịu.*

*Thời gian trôi nốt thặng trăm muôn điệu
Làn tóc phai, môi mắt cũng nhạt màu
Con nơi đây, má nằm đó xanh xao
Đơn lạnh quá kiệt cùng đêm dưỡng lão...*

Songthy

